

Respect pentru oameni și cărți

Domina

L.S. Hilton

Copyright © 2017 L.S. Hilton

Ediție publicată pentru prima dată în limba engleză de Zaffre,
un imprint al Bonnier Publishing Fiction, Londra.
Scrisoarea și-a declarat drepturile pentru a fi identificată
ca autoare a acestei cărți.

Lira®

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.. 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail. comenzi@litera.ro

Ne puteti vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Domina

L.S. Hilton

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Camelia Bădașcu

Corector: Georgiana Enache

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HILTON, L.S.

Domina / L.S. Hilton;

trad.: Graal Soft - București. Litera, 2019

ISBN 978-606-33-3447-4

I. Rogojan, Alina (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

L.S. HILTON Domina

Traducere din limba engleză
Alina Rogojan

capitolul 1

Cu opt săptămâni înainte

În timp ce mă îmbrăcam, mi-am pus să ascult Cole Porter. „Miss Otis Regrets“ în versiunea Ellei Fitzgerald. Mă făcea să zâmbesc. Transformasem dormitorul apartamentului meu din Campo Santa Margherita într-un dressing ticsit de șifoniere Molteni cu uși de sticlă, care lăsau în permanență la vedere, în mod foarte plăcut, pantofii, poșetele, eșarfele, rochiile și jachetele mele. Și acest lucru mă făcea să zâmbesc. Apartamentul se afla la etajul întâi al unei clădiri mari și dădea spre scuarul care găzduia vechea piață de pește din piatră albă. Dărămasem un perete din salon pentru a obține un spațiu deschis, așezând cada la piciorul patului pe o plintă groasă de marmură verde, în fața uneia dintre cele trei ferestre cu arcadă. Baia, pardositară cu veche gresie persană, fusese instalată în spatele dressingului, în ceea ce fusese cândva o casă a scării. Era una dintre numeroasele plăceri din casa lui Elisabeth Teerlinc. Arhitectul bombănise ceva despre autorizații și stâlpi de rezistență, însă, în cele nouă luni de când sosisem la Venetia, descoperisem că plata păcatului făcea posibile teribil de multe lucruri. Pusesem pe pereți tablourile cumpărate din Paris - Fontana, Susanna și bătrâni și desenul lui Cocteau - și mai adăugasem o pictură modernă, o mică Agnes Martin, fără titlu, în tonuri de alb și gri, pe care o achiziționasem prin intermediul Paddle8, casa de licitații online din New York. Luasem cu mine și restul operelor mele franceze, mai puțin cea reprezentând un cadavru decapitat, realizată de un oarecare Renaud Cleret, care rămăsese pusă la păstrare într-un depozit de artă de lângă Château de Vincennes. Indiferent ce ar fi crezut arhitectul, îmi

făceam griji uneori în privința unor eventuale defecțiuni ale instalațiilor.

Invitația scrisă de mână pentru prima mea expoziție fusese fixată într-un colț al oglinzi. „Elisabeth Teerlinc vă invită cu deosebită plăcere să vizitați Galeria Gentileschi...“ Mi-am trecut din nou rapid privirea peste cuvinte în timp ce îmi prindeam părul. O făcusem. Eram Elisabeth acum. Judith Rashleigh era mai puțin decât o fantomă pentru mine, abia dacă puțin mai mult decât un nume pe un pașaport nefolosit care zăcea în sertarul biroului meu. Mi-am trecut alene mâna peste șirul ordonat de rochii, savurând textura fină a jeseului și greutatea suplă a mătăsii fine. Pentru seara deschiderii alesesem o rochie Figue cambrată, dintr-un șantung negru ca smoala, închisă la spate cu nasturi minusculi de turcoaz și aur, în stilul unei rochii chinezesti tradiționale. Culorarea intensă a țesăturii scânteia când o răsuseam între degete. Căutasem să proiectez o imagine standard de galeristă, însă, undeva adânc, în interiorul meu, un pui de unicorn își scutura coama. L-am zâmbit reflexiei din oglindă; Liverpool rămăsese cu mult în urmă.

Una dintre ocupațiile de scurtă durată ale mamei mele fusese aceea de femeie de serviciu lângă Sefton Park, enclava victoriană de copaci și sere, din apropierea centrului orașului, aflată la trei stații de autobuz distanță de casa noastră. Când aveam vreo zece ani, mi-am dat seama, la sfârșitul zilei de școală, că îmi uitasem cheia și m-am dus să o cauț.

Casele erau gigantice, uriași de cărămidă roșie și bovindouri. Am apăsat butonul soneriei de mai multe ori, dar nu a venit nimeni, aşa că am încercat ușa, care era închisă, dar nu încuiată. În hol mirosea a ceară de lustruit mobila și se simtea un parfum vag de flori, scândurile parchetului erau goale în jurul unui covor pătrat și viu colorat, iar spațiul dintre uși și curba largă a scărilor era umplut cu rafturi pline cu cărți groase și grele. Totul era cufundat în tăcere. Odată ce am închis încet ușa în urma mea, nu am auzit nici zumzetul unui televizor, nici zbieretele sacadate ale unor cupluri certându-se sau

zgomot de copii jucându-se, nici turat de motoare, nici zgâriat de laba de animale pe podele. Doar... tăcere. Aș fi vrut să întind mâna și să ating cotoarele cărților, dar nu am îndrăznit. Am strigat-o din nou pe mama, iar ea a apărut, îmbrăcată cu treningul pe care îl lucea când mergea la curătenie.

- Judith! Ce cauți aici? E totul în regulă?

- Da, doar că mi-am uitat cheia.

- M-ai speriat foarte tare! Am crezut că ești un hoț.

Își trecu obositoarea mâna peste față și îmi mai spuse:

- Va trebui să așteptă. Nu am terminat încă.

La baza scărilor se afla un scaun mare cu o lampă înaltă lângă el. Am aprins-o, iar încăperea parcă să micșoreze, scânteind în jurul meu, atât de calmă și atât de intimă. Mi-am dat jos ghiozdanul și l-am pus frumos sub scaun, apoi m-am întors la rafturi. Cred că am ales acea carte pentru că îmi plăcuse culoarea cotorului, un roz aprins, cu titlul scris cu litere aurii. Scrisa Vogue, Paris, 50 ans. Era o carte de modă, cu femei purtând haine și bijuterii extraordinare, cu fețele ascunse în spatele unor măști perfecte de machiaj. Am dat încet o pagină, apoi alta, hipnotizată de culorile bogate și delicate. Una dintre poze arăta o femeie într-o rochie de bal albastru intens, cu fustă amplă, alergând prin trafic ca și cum ar fi încercat să prindă autobuzul. Eram fermecată. Am dat pagina și am privit, apoi iar am dat pagina și am privit. Nu mi-am dat seama că timp trecuse până nu am simțit că eram lihnită de foame. M-am ridicat în picioare și tocmai puneam cartea cu grijă pe scaun când ușa s-a deschis furtunos, făcându-mă să tresăr și să mă ghemuiesc cu un aer vinovat.

- Ce cauți aici? Mă întrebăt o voce tăioasă de femeie, din care răzbătea și o notă de teamă.

- Scuze. Îmi pare rău. Eu sunt Judith. Mi-am uitat cheia. O așteptam pe mama mea.

Am arătat vag înspre ușă pe care dispăruse mama în urmă cu ceea ce îmi păreau a fi ore întregi.

- Aha. Ah, înțeleg. Nu a terminat?

Mi-a făcut semn să o urmez pe un corridor înspre partea din spate a casei, culoar care ducea la o bucătărie mare și primitoare.

— E cineva aici?
Dincolo de masă se află o canapea ale cărei perne mari și viu colorate fuseseră aruncate pe podea pentru a-i face loc mamei mele.

— Hei?

Am crezut pentru o clipă că observasem sticla de vin de pe podea înaintea ei, însă tonul resemnat din vocea doamnei mi-a dezvăluit în scurt timp că nu era prima dată. Mama probabil o șterpelise din frigider.

— Doar m-am întins puțin.

Eu încremenisem de rușine. Doamna să apropiaj de canapea și a ajutat-o pe mama să se ridice, cu gesturi ferme, dar nu lăsîte de blândețe.

— Am mai discutat despre asta, nu-i aşa? Îmi pare rău, dar cred că ar fi mai bine să nu mai vîii și altă dată. E aici fiica ta.

Din felul în care a accentuat acel cuvânt mi-am dat seama că îi era milă de mine.

— Îmi pare rău, eu doar..., spuse mama și începu să tragă de trening, încercând să se aranjeze.

— E în regulă. Tonul devenise mai apăsat acum. Dar ar fi bine să pleci. Te rog ia-ți geanta și am să-ți aduc banii.

Nu se purta urât, tocmai aici era problema. Se simțea stingerită de ceea ce făcea, iar vocea aceea controlată și profesionistă încerca să acopere jena, să ne alunge în stradă, de unde nu am mai fi putut să o atingem cu mizeria noastră.

Eu m-am întors și am așteptat lângă ușă cu ghiozdanul în spate. Nu voi am să mai ascult. În timp ce i-a întins mamei mele două bancnote de douăzeci de lire, doamna probabil mi-a văzut privirea alunecând din nou spre carte.

— Ce-ar fi soie? Drept cadou? M-a întrebat.

Mi-a îndesat-o în brațe fără a se uita la mine. Mi-a dat-o ca și cum nu ar fi însemnat nimic.

— A naibii vacă snoabă! am auzit-o pe mama murmurând în timp ce mă tăra după ea spre stația de autobuz.

Când am ajuns, în cele din urmă, acasă, mi-a dat cheia ei și a coborât înaintea mea, la stația din dreptul cărciumii. M-am gândit la cele patruzeci de lire. Nu aveam să le mai văd vreodată. Mi-am pregătit niște fasole pe pâine prăjită

și am scos cartea. Prețul de pe coperta interioară era de șaizeci de lire. Șaizeci de lire pentru o carte, iar doamna mi-o dăduse pe degeaba. Am pus cu grija cartea sub patul meu și am răsfoit-o atât de des, încât, în timp, am ajuns să știu pe de rost numele fotografilor și ale creatorilor de modă. Nu-i vorba că mi-aș fi dorit neapărat acele haine. Doar că mă gândeam că, dacă aș fi fost genul de persoană care să le aibă, m-aș fi simțit diferit. Dacă aș fi avut astfel de lucruri, aș fi putut să aleg în fiecare zi unde să fiu. Aș fi putut să-mi controlez viața interioară prin intermediul aspectului exterior.

Mi-am lustruit pantofii cu toc înalt folosindu-mă de săculețul lor înainte de a-i încălța. Poate că singurul lucru pe care Elisabeth Teerlinc îl avea în comun cu Judith Rashleigh era faptul că nu avea menajeră. Transformarea în Elisabeth necesitase mult mai mult decât o garderobă costisoare. Armura nu te poate proteja cu adevărat decât dacă e invizibilă și aceea fusese dificultatea reală. Nu doar învățatul și examenele, ci și păstrarea convingerii că pot să ies victorioasă. Să plec din mediul mizerabil în care crescusem. Să nu îmi permit să mă las îngenunchiată în săracia sordidă care fusese viața mamei mele. Să rezist batjocurii, insultelor zilnice de „jegoasă” și „cățea” care îmi erau aruncate printre dinți pe coridoarele școlii doar pentru că îmi doream mai mult. Mă învăța sem singură să le urăsc pe fetele de la școală, apoi să le ignor, pentru că, oricum, ce avea să se aleagă de ele peste cățiva ani în afară de niște fețe buhăite de mămici așteptând în stațiile de autobuz? Aceea fusese partea ușoară. Dificil fusese să elimin orice rămășiță din rolul sărmânei proletare pe care mi-l însușisem până atunci, din momentul în care obținusem în sfârșit un loc la universitate, pentru că oamenii l-ar fi văzut în mine. Nu doar copilul trist visând sub plăpumă, cu ochii ațintiți asupra prețioasei cărți cu ilustrații de modă și asupra miciei colecții de cărți poștale cu temă artistică, ci inima chinuită dinăuntru. Odată ce mă imbarcasem în tren și pornisem spre sud, lăsând în urma mea Lime Street,

Rnimeni nu avea să o mai vadă vreodată pe fetița aceea. Încet, dar sigur, mă descotorosisem de accent, îmi schimbăsem manierele, felul de a vorbi, îmi modelasem și îmi perfecționasem sistemul de apărare, asemenea unui sculptor lucrând în marmură.

Fusește doar începutul transformării în Elisabeth. O vreme, când obținusem un loc de muncă la o prestigioasă casă de licitații din Londra, crezusem că mă realizase, însă nu aveam nici bani, nici relații, ceea ce însemenă că nu aveam să depășesc niciodată condiția de cal de bătaie al departamentului. Prin urmare, mă angajasem într-un club de noapte, Gstaad Club, convinsă că un costum mai elegant și o coafură mai rafinată aveau să îmi aducă succesul. Mi-am scos din cap această convingere înduioșătoare când am descoperit că șeful meu, Rupert, era implicat într-o afacere cu falsuri. Acestuiu îi luase mai puțin de cinci minute să mă dea afară. Unul dintre clienții clubului, James, îmi oferise un weekend pe Riviera franceză, iar, din momentul acela, situația devenise ușor... tulbure pentru o vreme. Deși, în ultimă instanță, se dovedise extrem de profitabilă, căci identificasem și vândusem falsul din cauza căruia fusesem concediată și folosisem banii respectivi pentru a deveni dealer de artă la Paris. Într-adevăr, existaseră și câteva victime. James nu mai ajunsese niciodată înapoi la Londra, deși nu fusesem doar eu de vină pentru acel lucru. Si nici dealerul de la care furasem falsul, Cameron Fitzpatrick; nici fosta mea amică de la școală, Leanne; Renaud Cleret, un polițist sub acoperire; sau Julien, intrigantul proprietar al unui sex club din Paris. Mutarea la Veneția, sub numele de Elisabeth Teerlinc, fusese o necesitate practică. Nu în ultimul rând pentru că voiam să evit atenția unui anume inspector de poliție, Romero da Silva, colegul lui Renaud. Fusesem nevoie să apelez la o multime de subterfugii pentru a face toate acestea dispărute. Însă, înfățișarea lui Elisabeth devenise un succes, strălucirea ei reflectând doar ceea ce voiau

oamenii să vadă. Este adevărat ce se spune – în ultimă instanță, contează ceea ce ai pe dinăuntru.

capitolul 2

– Domnișoara Teerlinc? Elisabeth Teerlinc?

– Da, eu sunt.

– Sunt Tage Stahl. Sper să nu te superi că am apărut într-o invitație, dar mi-ar fi fost imposibil să nu fiu fascinat de operele expuse.

– Sunt încântată.

– Ai de multă vreme această galerie?

– Nu tocmai – doar din primăvară.

– Ei bine, e un spațiu minunat.

– Mulțumesc. Sper să-ți placă expoziția.

Clientul se îndepărta și dispără în ceea ce-mi părea a fi o mulțime, deși în „Gentileschi“ nu încăpeau mai mult de treizeci de persoane. Chiar dacă spațiul meu nu avea decât cincisprezece pași lungime, fiecare pas pe care îl făceam dintr-un capăt în celălalt îmi aparținea. Galeria se afla la parterul clădirilor marinei, acum scoase din uz, din capătul îndepărtat al insulei, lângă stația de vaporetto San Basilio. un stil arhitectural simplu și funcțional, datând din secolul al XIX-lea, care contrasta cu privaliștea superbă spre estul insulei Giudecca. Frumusețea Venetiei e un subiect plăcitor de conversație – nu se poate spune nimic ce să nu fi fost spus deja mai bine –, însă mie îmi placea galeria mea cu atât mai mult, tocmai din acest motiv – faptul că indica originile acestui oraș ale cărui minunății fuseseră construite pe corăbii și pe sudore și pe mirodenii.

Prima mea expoziție italiană era pentru câțiva artiști sărbi, Colectivul Xaoc, care lucrau dintr-un studio din Belgrad. Operele – colaje brodate și pânze încărcate cu diverse obiecte fanteziste găsite de ei – erau nepretențioase și intenționat apolitice, nesolicitative și plăcute privirii, la fel cum erau și prețurile. Si se vindeau. Chiar

se vindeau. Hotărâsem să încep cu o inaugurare modestă în august. Elisabeth Teerlinc reușise să îi cunoască pe mulți dintre oamenii pe care avea nevoie să îi știe, cu ocazia trecerii caravanei Bienalei prin Venetia în primăvara aceea, însă mai avea mult până să își confirme valoarea. Lunile relativ calme din jurul festivalului de film, când orașul apartinea în cea mai mare parte turiștilor și numărului tot mai mic de venețieni care îi serveau pe aceștia, fuseseră perfecte pentru a-mi cultiva contactele și noua identitate ca pregătire pentru următoarea ediție a acestuia.

Petrecusem săptămâni întregi scriind invitații pentru expoziție, redactând un scurt comunicat de presă, ale cărui anume hârtia pânzată gri pentru catalog și negociajind cu o firmă de amenajări interioare să revăruiască pereții galeriei. (Cumpărătorii de artă contemporană se aşteaptă la pereți albi la fel cum se aşteaptă ca lucrările să fie provocatoare, ambigu sau subversive.) Nu era prea diferit față de activitățile mele din perioada în care lucrasem oficial la casa de licitații din Londra, însă acea mică diferență era decisivă. În primul rând, aveam o masă de scris adevarată, o Poltrona T13, bazată pe modelul Albini din 1953, care reușea să-i impresioneze cel puțin pe vizitatorii italieni, dacă nu și pe alții, și puteam efectiv să stau așezată la masa aceea fără a mi se reproșa că aș fi fost leneșă. Nu aveam încă un asistent – adunasem câțiva studenți de la universitate care să împartă paharele de prosecco¹ și să ia sacourile invitaților.

Doar pentru o clipă mi-am dorit să fi putut călători în timp și să dau la o parte vălvul complicat a tot ceea ce se întâmplase pentru a-i dezvălu celei care fusesem, cu câțiva ani în urmă, ce anume o aştepta în viitor. Acești vizitatori și aceste pahare erau adevarate, ca etichetele scrise de mâna pe care studenții tocmai le prindeau, una după alta, pe piesele expuse și care fuseseră deja cumpărate. Stând acolo atât de calmă, elegantă și încrezătoare chiar

¹ Vin alb spumant italian, considerat un înlocuitor mai ieftin al şampaniei (n.red.)

și eu îmi păream reală. Se prea poate că succesul meu să fi fost relativ modest, dar nu mă făcea să mă simt umilită. Mă făcea să mă simt încântată.

În celălalt capăt al încăperii, Stahl, tipul cu aspect scandinav, răsfoia alene catalogul meu scris cu grija. I-am privit făcându-i semn unuia dintre studenți și căutându-și portofelul. Cumpăra. Am dat să pornesc spre el, însă cineva și-a pus o mâna pe brațul meu, făcându-mă să mă întorc. Era un bărbat mai în vîrstă, având un aer serios, îmbrăcat într-un sacou elegant de tweed, în ciuda căldurii. Am presupus că trebuia să fie un turist sau poate un profesor de la Universitatea Ca' Foscari din apropiere, însă accentul primelor sale cuvinte, într-o engleză studiată mi-a sugerat a fi un rus, aşa că am încercat emotiionată un „bună seara“.

– Vorbiți rusa?

– Prea puțin, din păcate. Am început să vorbesc în engleză. Vă pot ajuta?

– Sunteți Elisabeth Teerlinc?

– Da.

Mi-a oferit o carte de vizită, cu un gest oficial, însotit de o mică plecăciune. Scrisa numele lui, dr. Ivan Kazbici, și adresa unei galerii din Belgrad, Serbia. Probabil auzise despre Xao.

– Bun. Am venit să discut cu dumneavoastră din partea angajatorului meu. Aveți un moment liber, vă rog?

– Oh. Desigur, am răspuns eu nedumerită.

– Aș prefera să discut cu dumneavoastră între patru ochi.

Am aruncat o privire la ceasul de mână. Șapte douăzeci și cinci.

– Firește – eventual dacă nu v-ar deranja să aşteptați puțin. Expoziția e pe punctul de a se încheia.

A aruncat o privire spre pereți. În mod evident, Stahl achiziționase ultimele trei piese, având în vedere că pe toate operele expuse se aflau acum etichete cu „vândut“ scris cu cerneală roșie-închis.

– Cu siguranță că sunteți foarte mulțumită.

Respondești - Mulțumesc. Am să vă rog să mă scuzați o clipă.

M-am dus să vorbesc cu Stahl, care zăbovea în timp ce restul vizitatorilor începuseră să se adune la ușă, luându-și la revedere și făcându-și planuri pentru cină. M-a întrebat dacă aş fi vrut să ii ţin companie la Harry's Bar, ceea ce ar fi trebuit să îmi spună, încă din momentul acela, tot ceea ce aveam nevoie să ştiu despre el. Dacă Venetia și cea mai fabuloasă capodoperă pe care a creat-o vreodată rasa umană, de ce și-ar fi dorit cineva să ia cina în singurul loc lipsit de privaliște, unde nu ar fi avut sub ochi decât grotescul trist al clientele? Mi-am mușcat limbă, i-am explicat că aveam altceva programat și l-am condus politicos, dar ferm spre chei, unde culoarea cerului tocmai începea să alunecă dinspre albastru de safir înspre galben pepene. Le-am mulțumit ajutoarelor mele, care aranjaseră cataloagele și strânseseră sticlele și paharele, le-am plătit cu bani gheata și am închis ușa în urma lor, înainte de a mă întoarce la dr. Kazbici.

- Iertați-mă că v-am făcut să așteptați.

- Nici o problemă.

Kazbici îmi explică faptul că lucra pentru un colecționar care era interesat să i se facă o evaluare a operelor pe care le deținea și care se aflau în Franța. Mă ocupam cu așa ceva? Nu o mai făcusem de ceva vreme, însă mă ocupasem și de evaluări pe vremea când lucrasem la casa de licitație din Londra, uneori cu rezultate surprinzătoare. Era o colecție... considerabilă, a continuat el. Știam la ce se referea prin acest comentariu. L-am întrebat dacă clientul lui nu se gândise să apeleze la unul dintre experții IFAR (Fundația Internațională pentru Cercetare în Artă). Nu existau îndoiești în privința provenienței, mi-a replicat el, cu o umbră de zâmbet care mi-a arătat că fiecare dintre noi știa că celălalt era conștient de ceea ce se spunea de fapt. Era, pur și simplu, o evaluare privată. Suspectă, deci, dar și acest lucru îl știam amândoi. Genul de ofertă pe care nici o fată respectabilă nu ar fi trebuit să o accepte, sau, cel puțin, nu până nu afla cât ar fi avut de câștigat. Kazbici mi-a mai

spus că angajatorul lui se oferea să acopere toate cheltuielile, firește, plus o taxă de consultanță de 20 000 de euro, la care aveau să se adauge 100 000, la predarea raportului. Aș fi făcut o vizită inițială pentru a studia lucrările, după care aş fi avut la dispoziție două săptămâni pentru a-mi finaliza evaluarea.

- S-ar putea să fiu foarte interesată, i-am răspuns eu imediat.

Nu credeam că o persoană care oferea asemenea sume de bani ar fi fost impresionată de ezitări menite să tragă de timp. Ce anume intenționa clientul să facă odată ce obținea acea evaluare nu era nicidcum treaba mea. Dr. Kazbici mi-a înmânat un plic gros de culoarea untului și a așteptat răbdător să îl deschid. Înăuntru se afla un cec pe numele lui Elisabeth Teerlinc, emis de o bancă din Cipru, pentru suma inițială, și încă o bucată de hârtie conținând doar un nume. Pavel Iermolov.

Pentru o clipă m-am holbat ca proasta la nume. Nu mi se întâmplă prea des să mă simt copleșită. Dar era vorba de Pavel Iermolov. Aș avea ocazia să văd tablourile lui Pavel Iermolov. Sau, mai exact, Pavel Iermolov consideră că sunt suficient de bună să îi văd tablourile. Cred că și Kazbici își dădu seama că i-aș fi dat înapoi bucuroașă cecul bancar, inversând numele beneficiarului și al plătitorului, în schimbul ocaziei pe care mi-o oferea.

Colecția lui Iermolov era un mister, un subiect în același timp de legendă și de zvonuri. Oligarh de a doua generație, avea reputația unui cumpărător foarte serios, înăuntru nu se prezenta personal la galerii, preferând să desfășoare achizițiile printr-o serie de intermediari anonimi. Numele lui fusese asociat cu licitații câștigate pentru un Matisse, un Picasso și, mai puțin previzibil, un Jacopo Pontormo, în ultimii cinci ani, și exista certitudinea că cineva cumpărase un Pollock în numele unuia dintre trușturile din cadrul companiei sale. Și-apoi mai erau și lucrările de Botticelli din colecția Jameson.

Numite după magnatul american care le scosese din Italia pe căi dubioase, cândva, în secolul al XIX-lea, locul